

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **D. V.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 3. 2015, č. j. CPR-3945-2/ČJ-2015-930310-V240,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 12. 3. 2015 doručenou Krajskému soudu v Brně téhož dne se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 3. 2015, č. j. CPR-3945-2/ČJ-2015-930310-V240 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), zamítnuto odvolání proti

rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 6. 1. 2015, č. j. KRPB-265378-24/ČJ-2014-060022-SV (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2015, č. j. KRPB-265378-24/ČJ-2014-060022-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 9 měsíců, neboť žalobce od 3. 10. 2014 do 30. 10. 2014 pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí, popřípadě pro situace, že by se prvostupňové rozhodnutí stalo nevykonatelným (§ 119, § 119a, § 179, § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo § 32 odst. 5 zákona o azylu), do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.

II. Shrnutí žalobních bodů

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítal, že správní orgány při svém rozhodování vycházely z nesprávného právního posouzení ohledně otázky oprávněnosti pobytu žalobce na území ČR.

Žalobce má za to, že v době rozhodování správních orgánů žalobce na území České republiky pobýval oprávněně, a to na základě fikce pobytu dle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce poukazuje na skutečnost, že měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s platností do 16. 1. 2014. Dne 16. 12. 2013 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, kdy rozhodnutí o této žádosti ze dne 26. 3. 2014 nabylo právní moci dne 25. 6. 2014 (rozhodnuto odvolacím orgánem po podání blanketního odvolání). Žalobce tak měl do tohoto data v České republice povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, neboť dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že pokud je žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu podána ve lhůtě podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pak se vízum považuje za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Podle žalobce tak není rozhodné, jestli toto oprávnění k pobytu bylo založeno tzv. fikcí pobytu upravenou v § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, rozhodným je pouze to, že v důsledku řádně a včas podané žádosti je nutno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání považovat za platné až do 25. 6. 2014. Jestliže tedy dne 3. 6. 2014 podal žalobce žádost o udělení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podal tuto žádost v době, kdy k tomu byl oprávněn, neboť původní dlouhodobý pobyt

žalobce skončil až dne 25. 6. 2014. Po skončení tohoto pobytu za účelem podnikání ke dni 25. 6. 2014 se na žalobce pro jeho další pobyt na území České republiky znovu vztahuje § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce k věci odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 96/2011-73, z něhož cituje následující pasáže:

„Ze samotného ust. § 47, z jiných ustanovení ani obecně ze systematiky oddílu 3 dílu 4 hlavy III části první zákona o pobytu cizinců přitom nevyplyvá, že by uvedené ustanovení dopadalo pouze na situace, kdy je žádáno o povolení k dlouhodobému pobytu na základě stejného účelu, za nímž bylo uděleno předchozí vízum.“

„Je přitom nutno odmítnout argumentaci městského soudu, z níž plyne, že aplikace ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je možná pouze v situacích upravených § 44a tohoto zákona na základě odkazu obsaženého v odstavci třetím. Ust. § 44a výslovně řeší prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nikoliv podávání nové žádosti o dlouhodobý pobyt. Ust. § 47 odst. 2 naopak explicitně upravuje pouze podávání žádosti o dlouhodobý pobyt, nikoliv žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Na situace upravené § 44a tedy přímo nedopadá, což je důvod, proč § 44a odst. 3 uvádí, že se § 47 na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu použije obdobně. Nejedná se zde o vymezení působnosti § 47, nýbrž o pravidlo, že se ust. § 47 použije i na situace upravené v § 44a, ačkoliv tyto do věcné působnosti § 47 přímo nespadají.“

„V tomto případě by však byla nutná jeho analogická aplikace, neboť situace cizince, který pobývá na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů, a cizince, který zde pobývá na základě povolení k pobytu, je z hlediska účelu citovaného ustanovení zcela srovnatelná. Není dán žádný legitimní důvod pro rozlišování těchto dvou případů pro účely uplatnění pravidla o zachování titulu k pobytu při včasném podání žádosti o dlouhodobý pobyt a uplynutí doby platnosti víza před rozhodnutím o této žádosti. Není ospravedlnitelné, aby osoby pobývající na území České republiky na základě víza byly oprávněny vyčkat rozhodnutí o jejich žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným než dosavadním účelem, kdežto osoby, které zde již pobývají na základě povolení k dlouhodobému pobytu, by měly povinnost opustit území České republiky přes existenci včas podané nové žádosti o dlouhodobý pobyt, byť opět za jiným než dosavadním účelem.“

„Jak přímá, tak analogická aplikace ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve výše popsanych situacích přitom plně odpovídají zásadě procesní ekonomie. Jestliže cizinec na území České republiky dlouhodobě pobývá a dodrží lhůty pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt výslovně stanovené zákonem, je zcela neekonomické a také iracionální, aby byl nejprve nucen z území vycestovat s argumentací, že dosud nebylo o jeho žádosti rozhodnuto, čímž ztratil oprávnění k pobytu, a teprve poté bylo o jeho žádosti rozhodováno.“

Žalobce tak uzavírá, že pokud žalobce podal žádost o nový účel pobytu dne 3. 6. 2014, pak tuto žádost podal v souladu s ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a s ohledem na citovaný rozsudek byl pobyt žalobce ke dni vydání rozhodnutí o správním vyhoštění oprávněný, neboť se řídil ust. § 47 odst. 2 téhož zákona. Vzhledem k tomu, že o žádosti

o nový účel pobytu nebylo doposud rozhodnuto, platilo, že žalobce zde pobýval oprávněně, i na dobu, kdy bylo vydáno rozhodnutí žalované.

Na základě této predestinované námitky žalobce navrhuje soudu, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil jej žalované k dalšímu řízení ve věci.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná ve svém písemném vyjádření doručeném zdejšímu soudu dne 20. 5. 2015 odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Vzhledem k uvedenému navrhla žalovaná zamítnutí žaloby.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází úřední záznam Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „Policie ČR“) ze dne 30. 10. 2014, č. j. KRPB-265378-1/ČJ-2014-060022, kdy byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR za účelem prověření pobytu cizince na ul. Žalobce předložil cestovní pas č. Kontrolou cestovního pasu bylo zjištěno, že poslední oprávnění, na základě jehož byl žalobce oprávněn pobývat na území České republiky, byl pobytový štítek č. s dobou platnosti od 3. 8. 2014 do 2. 10. 2014. Následnou lustrací v informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným platným vízem ani oprávněním, na základě kterého by byl oprávněn pobývat na území ČR, proto byl dne 30. 10. 2014 žalobce dle ust. § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky zajištěn a eskortován na OPKPE Brno k dalšímu opatření. O zajištění žalobce byl pořízen úřední záznam ze dne 30. 10. 2014. Žalobci byl pro účely správního řízení ustanoven tlumočnický jazyka ukrajinského do jazyka českého. Ustanovený tlumočnický byl poučen o svých povinnostech. Dále měl žalobce právního zástupce na základě plné moci ze dne 6. 2. 2014. Následně bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění (oznámení o zahájení správního řízení, č. j. KRPB-265378-6/ČJ-2014-060022-SV ze dne 30. 10. 2014). Ve správním spise se dále nachází výpisy z provedené lustrace žalobce, rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 23. 6. 2014, č. j. MV-60954-5/SO-2014, která rozhodla zamítavě o odvolání žalobce, podaného proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-60811-10/DP-2013 (MV-25746-5/OAM-2014 ze dne 26. 3. 2014, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právní osobě, (rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 6. 2014) a záznam do spisu o provedeném důkazu listinou, a to cestovního pasu žalobce, kdy byla pořízena jeho kopie. S žalobcem byl také pořízen protokol o vyjádření účastníka ze dne 30. 10. 2014, který uvedl, že má doklady k pobytu v pořádku, jeho celá rodina žije na Ukrajině a v návratu na Ukrajinu mu nic nebrání. V dalším odkázal na svého zástupce, který uvedl totožné s žalobou, že v době probíhajícího řízení o žádosti o prodloužení jeho

dlouhodobého pobytu si žalobce dne 3. 6. 2014 podal žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu z podnikání na zaměstnání. Řízení o této žádosti nebylo doposud pravomocně skončeno. A pobyt žalobce je na území ČR vzhledem k fikci pobytu oprávněný.

Správní orgán si rovněž vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, OAMP, k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování cizince ze dne 6. 11. 2014, ev. č. ZS24716. Ze závazného stanoviska ministerstva vyplývá, že vycestování žalobce je možné. V odůvodnění tohoto stanoviska je uvedeno, že žalobce nesdělil v průběhu správního řízení o vyhoštění žádný důvod, který by mu bránil pro vycestování z České republiky a jeho návratu do domovského státu. Ministerstvo zároveň nedošlo k závěru, že by žalobci ve vlasti byl uložen trest smrti či mu vykonání tohoto trestu hrozí. Žalobce také nedoložil, že by mu ve vlasti hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Z úřední činnosti je rovněž ministerstvu známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt, který by jej v případě návratu mohl ohrozit na životě či lidské důstojnosti. Vycestování žalobce též nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky.

Dne 20. 11. 2014 vyzval správní orgán prvního stupně žalobce prostřednictvím zástupce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a k vyjádření se k věci ve lhůtě do 7 dnů od doručení výzvy. Dne 1. 12. 2014 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, jenž je svým obsahem shodné s žalobní námitkou.

Správní orgán prvního stupně také zjišťoval, zda správním vyhoštěním žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života a po zhodnocení závažnosti protiprávního jednání, délky pobytu na území České republiky, věku žalobce a jeho zdravotního stavu, dále po hodnocení neexistence rodinných vztahů na území České republiky, ekonomických poměrů, společenských a kulturních vazeb ke státu, jehož je žalobce občanem, dospěl k závěru, že tento zásah není takového rozměru, aby dosahoval intenzity, u níž by bylo třeba uvažovat o aplikaci ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Správní orgán prvního stupně tak dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že žalobce od 3. 10. 2014 do 30. 10. 2014 pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce blanketním odvoláním ze dne 12. 1. 2015, jež po výzvě správního orgánu prvního stupně nebylo následně doplněno.

Dne 3. 2. 2015 postoupil správní orgán prvního stupně odvolání spolu se svým stanoviskem žalované.

O odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 2. 3. 2015, č. j. CPR-3945-2/ČJ-2015-930310-V240, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Žaloba byla podána včas a je přípustná v souladu s ustanovením § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s.ř.s.“).

Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s.ř.s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné.

Žaloba není důvodná.

Stěžejní námitka žalobce je postavena na tom, že v době rozhodování správních orgánů v řízení o správním vyhoštění pobýval žalobce na území České republiky oprávněně, a to na základě fikce pobytu.

Dle ust. § 119 odst. 2 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Dle ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území České republiky pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Žalobci bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností do 16. 1. 2013. Dne 16. 12. 2013 si žalobce podal žádost o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání (první žádost), kdy řízení o žádosti bylo pravomocně zastaveno dne 25. 6. 2014. Žalobce si v době, kdy se již na území České republiky nacházel na základě fikce pobytu z důvodu jeho včasné žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, podal dne 3. 6. 2014 žádost o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu z podnikání na zaměstnání (druhá žádost, o níž v době rozhodování správních orgánů o správním vyhoštění žalobce doposud nebylo rozhodnuto). Dle žalobce si tuto žádost podal v době, kdy se na území České republiky nacházel oprávněně, neboť žalobci svědčila fikce pobytu ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců založená vedením řízení o první žádosti. Na základě této skutečnosti považoval žalobce svůj pobyt na území České republiky za pobyt oprávněný. Soud se tedy předně zabýval právním hodnocením otázky fikce pobytu.

Dle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti, přičemž dle odst. 1 citovaného ustanovení (pozn. ve znění platném do 17. 12. 2015) je cizinec povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu

nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců tedy stanoví fikci legálního pobytu žadatele do doby rozhodnutí o žádosti v případě žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu u cizince, který na území pobývá na základě víza k pobytu nad 90 dní. Judikatura správních soudů však dovozuje, že se analogicky uplatní i v případě žadatele, který již na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu, což je i případ žalobce.

Žalobce se dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 96/2011-73, již v průběhu správního řízení při podání vyjádření k podkladům rozhodnutí. Rozhodnutí se však vztahuje pouze na účinky podání první žádosti žalobce, která byla podána ještě v době, kdy mu svědčilo pobytové oprávnění založené původním povolením k dlouhodobému pobytu, jak správně uvedl správní orgán prvního stupně. Protože žalobce podal první žádost v zákonné lhůtě, kdy mu ještě svědčilo původní pobytové oprávnění, pobýval na území České republiky legálně na základě právní fikce platnosti dosavadního pobytového oprávnění až do nabytí právní moci rozhodnutí o podané první žádosti, které nabylo právní moci dne 25. 6. 2014 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2016, č. j. 6 Azs 41/2016-28).

Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že i když se na žadatele, kterému svědčí fikce pobytu, dle zákona pohlíží jako na osobu, která má povolený pobyt, a nelze vyloučit opakované podání žádosti dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nemůže další druhá žádost, i kdyby byla podána v době běžící fikce povoleného původního pobytového oprávnění, založit novou fikci pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015-32: *„fikce povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemůže nastat na základě podání další žádosti o povolení dlouhodobého pobytu (popř. změny jeho účelu) v případě, kdy cizinci (stěžovateli) již svědčí fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců... Opačný závěr by vedl ke zcela absurdním důsledkům, kdy by na základě opakovaného a účelového podávání žádostí docházelo k nikdy nekončícímu řetězení fikcí povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.“*, jakož i na něj navazující rozsudek ze dne 27. 10. 2015, č. j. 6 Azs 132/2015 - 39). Další fikce pobytu nemůže nastat i proto, že není splněna podmínka podání žádosti v době uvedené v § 47 odst. 1 (nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, zde tedy platnosti oprávnění k dlouhodobému pobytu) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tak učinily správný závěr ohledně této otázky.

Soud se ztotožňuje s posouzením předmětné otázky žalovanou, popř. správním orgánem prvního stupně, neboť již ten se k věci v tomto rozsahu dostatečně, srozumitelně a správně vyjádřil v prvostupňovém rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl v odvolacím řízení žádné konkrétní odvolací důvody, žalovaná prvostupňové rozhodnutí dle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumala soulad rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí

přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalovaná při svém přezkumu neshledala rozpor s právními předpisy a náležitě odůvodnila, proč má za to, že správní orgán prvního stupně otázku neoprávněnosti pobytu žalobce na území České republiky správně odůvodnil. Soud tak neshledává žalobní námitku za důvodnou.

Soud dále konstatuje, že dle informací zjištěných ze správního spisu byl žalobci MV ČR OAMP Brno vydán pobytový štítek č. s dobou platnosti od 3. 8. 2014 do 2. 10. 2014, což bylo poslední oprávnění, na základě kterého mohl žalobce pobývat na území ČR. Žalobce tedy svým pobytem naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť ode dne 3. 10. 2014 do dne 30. 10. 2014 pobýval na území České republiky bez povolení k pobytu či platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn a dle ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců byl povinen pobývat na území České republiky s platným cestovním dokladem a vízem.

Soud se tedy ztotožňuje se závěry správních orgánů a ze správního spisu a daných skutečností je jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a správní orgán tak oprávněně rozhodl o jeho správním vyhoštění.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobní námitky vznesené v žalobě, dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 11. října 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová